

Praktijkjacht in door corona gedomineerd 2020

Veel kon er niet in 2020, vanwege corona. Er zijn slechts enkele wedstrijden doorgegaan en de trainingen waren kleinschaliger of lagen zelfs stil. Gelukkig kon er wel gejaagd worden, al was dat dan met aanpassingen. Kleinere gezelschappen, andere aanpak, geen nazit, maar het kon in elk geval! Een verslag van mijn belevenissen in dit bijzondere jaar.

Schadebestrijding

Eind juni, triiiiiing! 'Kan ik je morgen om 17:00 uur ontmoeten?' Ik: 'Euh ja, wat gaan we doen dan?' De telefoon staat blijkbaar op speaker, want de partner schiet in de lach om mijn vraag. Of ik meewil op de duiven en kraaien. Ik check mijn agenda niet, zoals ik dat nooit doe met dit soort vragen, en zeg ja! Spannend dit, ik ben nog nooit mee geweest op schadebestrijding.

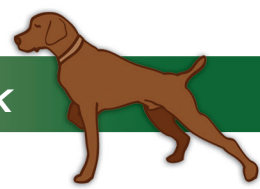
Het is morgen. Hopelijk willen ze vliegen. Jeppe heeft al snel door dat er iets bijzonders is. Zodra ze het geweer ziet, is ze direct hyperalert. We zitten op een mooi plekje op de wind, en dat is fijn gezien de warmte. Er vliegt helaas weinig, en dat wat er vliegt komt te snel en te ver over. Ze reageert alert op de kraaiengeluiden op de telefoon, en op de schoten uit een naburige jacht. Bij ons is er helaas niets te schieten. Dat hoort er ook bij. Jeppe vindt het maar stom; ze wil aan de slag. Haar nog prille jachtervaring -een seizoen kleinwild- bestaat vooral uit het werk voor het schot. Op een blafje van spanning na,

is ze erg rustig, en piepen doet ze al helemaal niet. Zo'n eerste ervaring in alle rust en vertrouwen bij een bekende is heel fijn. En het smaakt naar meer.

Dan zie ik begin juli een oproep in een facebookgroep: ervaren hond nodig voor op de ganzen. Zal ik? Ik heb geen ervaren zoef-zoef-Labrador maar een puber-Wetterhoun. Na wat appen en bellen -verwachtingen managen- is het rond, Jeppe en ik mogen de volgende dag komen. Om 05:00 uur starten we met lokkers plaatsen. Als dat klaar is, installeren we onszelf in de slootkant en iets voor 5:30 uur zitten we, geweer en ik. De jachthouder zit iets verderop. Het is prachtig weer om te zitten, maar zo windstil dat de ganzen weinig vliegen. Jeppe wordt intussen wat ongeduldig. Dat stilzitten is nog iets om aan te wennen. Dan eindelijk een schot, gans neer en Jeppe vliegt erop af. Ai, hij beweegt! En de vleugel flappert! Ze vindt het maar niets, en toch -na wat aanmoediging- komt 'ie binnen. Ze heeft de gans wel wat onhandig opgepakt; goed voor de filet denk ik dan maar. Er komt nog

een koppel van achteren. We duiken het riet in en ik gooi snel een camouflage-net over Jeppe, die grotendeels wit is. Schot, en neer. Jeppe vliegt door de sloot, weiland op en verrek, deze leeft ook nog. Ze kijkt hoe ze het aan moet pakken en dan wandelt hij weg. De jager besluit tot een vangschot. Ik fluit haar in; ze luistert gelukkig goed. Nog een schot, en dan is het klaar. Weer door de sloot, lekker afkoelen met dit weer. Gans oppakken gaat nu al een stuk vlotter. Met gans door de sloot gaat ook goed, mooi binnen! Er is vertrouwen dat ze het wel onder de knie krijgt en we mogen vaker terugkomen.

Begin augustus, zelfde adres. Iets na 6:30 uur valt het eerste schot al. We hebben de grauwe gans niet zien vallen. Hij ligt ergens in de mist aan mijn kant van de sloot. Ik geef een lijn vooruit. Ze loopt mooi strak langs de sloot, maar steekt dan toch ineens over. Niet gek gedacht, want zowel de jachthouder als zijn maat staan aan de andere kant van de sloot. Ik haal haar terug en zet nog eens in, iets schuin van de sloot

af. Yes, in een mooie lijn recht op de gans af en in galop komt ze terug uit de mist. Een prachtig beeld!

Kort na 08:00 uur komt een koppel Nijlganzen recht op ons af. Ze slaan net om bij onze plek en het geweer schiet een doublet. Jeppe springt snel de sloot over, rent naar de lokstal, en is een paar tellen in verwarring. Dan gaat ze aan en zoekt ze tot ze verwaaiing heeft. Ze heeft de eerste snel gevonden, maar ai, hij leeft nog. Nijlganzen zijn -anders dan grauwe ganzen- etterbakken, en daar komt ze nu achter. Ik moedig haar daarom weer aan en het lukt. De andere gans zet een sprint in, dat wordt een vangschot.

Jeppe leert snel. Eind augustus op een gezamenlijke ganzendag dwarrelt er na het eerste schot een Nijlgans naar beneden. Jeppe schiet uit haar tent, rennen, rennen, sloot over, en dan gaat de Nijl lopen en vlot ook. Ze twijfelt geen seconde deze keer, sprint erachteraan en trefzeker pakt ze 'm op en brengt ze 'm binnen. Even later twee schoten. Een Canadagans valt kikdood neer. Jeppe is er in no time en merkt dan dat 'ie wel heel zwaar is. Even herpakken en dan heeft ze 'm zo goed vast, dat deze vierkante Wetterhoun met flinke ballast gracieus over het slootje kan springen. Kort erna weer een schot. Nog een Nijlgans, en ook deze leeft nog. Ze heeft het nu echt door; ze pakt 'm vlot op en brengt 'm binnen.

We maken promotie en mogen in september twee geweren bedienen. Het is een prachtige dag met veel apporten en veel variatie. De duiven en kraaien vliegen ons om de oren en alles komt even vlot binnen. Ze is op dreef. Ook de zware Canada's gaan vlot en we treffen weer een nog levende Nijl, ver weg, maar ze kent haar taak: ze sprint eropaf, twijfelt niet eens meer en pakt 'm op. Op post is ze super steady en stil, en als er na een schot niets valt, keert ze ook uit zichzelf weer vlot terug. Het geweer dat het dichtstbij zit, zegt nog 'daar heb je geen omkijken naar, doet ze hartstikke goed!' Zo fijn om te horen! Een forse klap van schrikdraad levert even een dip op. Gelukkig herpakt Jeppe zich snel en presteert ze ook op de dagen erna prima.

Foske in uiterste concentratie

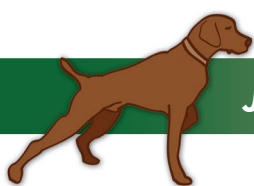
Geweldig deze ervaringen, voor ons allebei. En fijn dat schadebestrijding ook geschikt blijkt te zijn voor mijn Foske (jullie weten wel, die van de toxoplasmose) zodat ze tegenwoordig nogal eens samen op pad mogen.

Kleinwild

Vanaf 15 oktober komt de kleinwildjacht erbij, op mijn vaste plek in België. Het is Jeppe's tweede seizoen alweer, en ze is nog maar 2 jaar. Haar moeder Foske gaat ook hier en daar wat driften mee. De jachtdagen verlopen steeds een beetje anders, vanwege de Coronamaatregelen. In de loop van het seizoen wordt het gezelschap kleiner, en de aanpak anders. Met een klein gezelschap kan nu eenmaal niet een perceel rondom afgezet worden. Het zijn stuk voor stuk machtig mooie dagen, vooral de dagen dat ik met mijn honden drie geweren bedien. Zo kunnen ze fijn onder het geweer werken en alle apporten zijn voor mijn meiden. Jeppe laat veel progressie zien ten opzichte van vorig jaar. Ze neemt heel makkelijk dekking aan en gaat er goed doorheen. Ik ben dan ook trots als er speciaal om haar -als enige drijvende hond van het gezelschap- wordt gevraagd voor bepaalde stukken terrein en ze die positie ook echt inneemt.

Vorig jaar had Jeppe nog te weinig doorzettingsvermogen op verloren apporten. Dit jaar laat ze al veel meer geduld en concentratie zien; ze gaat langer door met zoeken en wordt daarvoor ook beloond door meerdere verloren apporten binnen te brengen. Een ervan is heel mooi: we zijn al over een stuk lage begroeiing heen waar de aangeschoten fazant moet liggen, maar er is niets gevonden; toen over een grasstrook de mosterd in. Net in de mosterd slaat Jeppe ineens achteruit, lucht, over de grasstrook, bam, hebben die fazant!

Extra mooi zijn de momenten dat iets wat we vaak trainen ineens zo hard nodig is in de praktijk, bv. alle facetten van het dirigeren. Een keer is een fazant best ver gevallen. Jeppe vliegt ernaartoe maar zoekt net boven de wind. Het geweer heeft goed gemarkeerd en zegt dat ze verder moet zijn. Ik geef mijn armgebaar voor linksom draaien naar verder vooruit, zeg 'back' en ze doet het, hebben! Nog zo een: ik loop middenin de mosterd met Jeppe en ze stoot een haas op. Die rent ver vooruit en komt met een bocht naar links de mosterd uitzetten. Het geweer is alert en schiet. Jeppe ziet het niet gebeuren door de hoge begroeiing.

Ik loop de mosterd uit om haar dat haas te laten halen, want ja, ze is deze dag de enige hond... Ik stuur haar te gehaast en ze loopt in de lengte naast de mosterd. Stopfluit en dirigeer naar links, naar het haas, en ja hoor, gelukt. Het geweer vindt het prachtig en wil met Jeppe en het haas op de foto. De foto hangt inmiddels in de jachthut; hoe leuk is dat?!

Over doorzettingsvermogen gesproken... een keer wordt een fazant achter ons geschoten, flink ver. Jeppe ernaartoe, even zoeken, en hebben. Vliegt de fazant ineens weer op! Pakken, en weer weet de fazant zich te bevrijden. En weg is 'ie. Achter een haag, naar beneden. Iemand zegt 'hij is weg!' Er ligt een weggetje onderaan die haag, dus ik ben even wat ongerust. Ineens hoor ik 'ze heeft 'm!', mooi! Hoe passievol en actief ze ook is, ze heeft haar momenten dat ze even nix lijkt te doen, maar... laat ik het voortaan concentratie noemen, want even later loopt ze er dan toch wat uit. Heel bijzonder.

“Haar eerste houtsnip, super dat ze hier ook zo op reageert”

Wat hou ik toch van de Wetterhoun en de specifieke werkwijze.

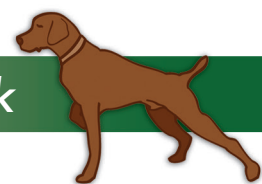
Naast de vele hoogtepunten zijn er ook bloopers; dat kan ook niet anders met zo'n jong hondje. Zo vindt ze eens een aangeschoten Nijlgans. Na alle ervaring in de schadebestrijding weet ze heus wat ze ermee moet doen, maar laat de beurt aan een collega-hond. 'Ik kom hier voor haas en fazant' lijkt ze te denken; ze maakt even de connectie niet tussen Nijlgans en kleinwildjacht.

Varken en vos op de laatste jachtdag

De laatste jachtdag van dit seizoen, in deze jacht, is een spannende. Deze keer veel bos en een beetje veld. Fazantje hier, fazantje daar, Jeppe doet goed haar best. Helaas valt er niets te apporteren. Ineens is het schrikken: er is een varken gezien. Dat gebeurt hier niet vaak. Hij komt weg en laat zich niet meer zien. Ik vraag me af hoe ik zou reageren. Even later sta ik voor een ondoordringbare muur van bramen. Ik loop eromheen naar een pad, en prompt rent een ander varken de dek-

Best zwaar zo'n grauwe gans

king uit. Eerst vlak voor iemand anders langs, het varken zoekt een uitweg, en dan komt hij recht op mij af. Hij ziet me en verandert van richting, over het pad de dekking in. Jeppe wordt gek, gaat erachteraan en blijft zoeken. Ik fluit haar terug. Nu weet ik hoe ik reageer: ik blijf doodkalm. Hij is banger van mij dan andersom, denk ik dan maar. Dat was ook mijn gedachte toen ik beren tegenkwam op mijn reizen, en dat werkt goed. Het varken is niet gestrekt trouwens.

In de middag laat Jeppe haar instincten op roofwild zien. Op een drift komen we langs een hoogzit. Iemand klimt op de ladder om het opengewaaide deurtje dicht te doen, en plotseling springt er een zwarte kat uit, in een keer naar de grond. Jeppe gaat in killer mode en sprint erachteraan, fel op katten als ze is. Ik fluit haar terug. We gaan door. Even later kom ik met Jeppe het bos uit, en we zien nog net een hond een apport op de grond leggen. Gezien het formaat denk ik haas, maar ik ben op een afstandje, lastig te zien. Jeppe snelt erop af en valt aan, ze schudt ermee dat het een lieve lust is. Ik denk 'daar gaat een stuk wildbraad'; in een reflex roep ik 'nee' en tegelijk gaat het lampje branden: vos! Sinds de vechtpartij van vorig jaar is ze ook daar enorm fel op. Woest is ze, dood moet 'ie!

Wetterwalhalla

Een vriendschapsverzoek op Facebook. Ik ken hem niet, toch accepteer ik het verzoek. Dat doe ik anders nooit. Soms moet het zo zijn. Het blijkt een jager die op 'mijn' eiland woont. We chatten, we spreken af om kennis te maken en we klikken. Of ik mee wil vanaf komend voorjaar? Ja! Even later: of ik mee wil op de vos in januari? Ja! Even later: kun je zaterdag mee? Iemand is benieuwd naar werkende Wetterhounen...

Dan is het zaterdag. We jagen een grote griend uit. Hier kan van alles in zitten, o.a. haas, vos, fazant en eend. Het gebied is werkelijk een wetterwalhalla, ik kan het niet anders noemen. Brede rietkragen, veel houtrillen, water natuurlijk en wetlands eromheen, echt een fantastisch mooi werkgebied voor de Wetterhoun. Ik heb Foske en Jeppe allebei mee en we genieten met volle

Jeppe in afwachting van...

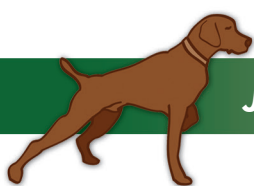
teugen. Gezien het nieuwe gezelschap en de nieuwe omgeving start ik met aanmoedigen, maar al snel duiken ze vol de rietkragen in. Op de houtrillen komt Foske nog wel wat tekort, maar Jeppe gaat met het grootste gemak eronder, erover en erdoor. Mijn gastheer ziet Jeppe een mooi punt maken op een houtsnip. Natuurlijk wordt die niet geschoten, maar het gaat om haar werken. Hij kan haar goed lezen, dat is duidelijk, ondanks dat het anders is dan een staande hond of een spaniel. We zien nog twee houtsnippen, prachtig! Hazen zitten er ook genoeg. Zes beelden er op het tableau, waarvan een geapporteerd door Foske en een door Jeppe.

Ik krijg de complimenten van het gezelschap voor het hondenwerk. Ze vinden het prettig werken dat mijn honden zo dicht onder het geweer blijven, en vooral mooi: ze hebben amper gemerkt dat Foske gehandicapt is, wow!

In de middag volg ik mijn gastheer naar een andere jacht. Onderweg zet ik Foske thuis af. Het is mooi geweest voor haar. We beginnen op een veld waar Jeppe hele andere dingen moet laten zien, even schakelen naar slagen maken. Het bereik is natuurlijk niet te vergelijken met een staande. Er komt

een langhaar in actie die als een intercity het veld neemt, prachtig om te zien, wat een power! Elk ras z'n specialisme.

Naast dit veld ligt een watertje. Halverwege de drift is er een eend geschoten en die ligt te dobberen. Als we aan het eind zijn, wijs ik de eend aan en jump.... plons... daar ligt Jeppe in het water. Best een eindje, met afleiding van nog wat schoten, maar in een streep er naartoe en terug, mooi. Met samengeknepen billen wacht ik de eend af want in de training blijkt wel dat ze niets heeft met koude eend. Warm is gelukkig een ander verhaal, doet ze goed. Ook in deze jacht treffen we weer een prachtig stuk wetlands met veel riet en... sink holes. Ik ben gewaarschuwd, loop voorzichtig, en toch is het niet te vermijden. In een split second verdwijnt driekwart van mijn been erin. Mijn laars loopt vol en ik zit vast. Iemand trekt me eruit, en met een nat been ga ik verder. Er ligt een aangeschoten haas in het riet. Zoeken, zoeken, zoeken, en plotseling hoor ik een gil. Ze geeft luid; ik vrees dat Jeppe aan het zzp'en is... Dan komt ze met het haas aanzetten en zie ik gelukkig schade door hagel. Mooi gewerkt op deze verloren zoek dus. In ditzelfde perceel maakt Jeppe een prachtig punt op een mooie fazantenhaan, maar beide

Jachthond in de praktijk

geweren zien geen kans om te schieten. We zien ook hier weer houtsnippen, en reeën, geweldig mooi!

Verderop wordt weer een eend geschoten die in een bosje aan de andere kant van het water belandt. Een jager met hond en ik lopen om en we benaderen van twee kanten het bosje. Jeppe tekent ineens aan de waterkant en ik zie een eend fladderen die niet kan opvliegen. We volgen de eend, maar een stuk verder raakt 'ie toch buiten beeld in het riet. Ik loop met Jeppe die kant uit en ja hoor, gevonden!

Slootjespringen is wel een ding hier. De slootjes zijn niet mega breed, maar de kanten zijn wel hoog en steil. De eerste keren word ik nog geholpen door galante heren, maar bij een sloot middenin een drift kan dat niet en moet ik het alleen oplossen. Ik spring, beland gelukkig aan de overkant, maar ik krijg geen grip op de kant. Linkerbeen omhoog...slip.... rechterbeen omhoog...slip. Lampje: Jeppe speelt regelmatig de hulphond. 'Kom eens hier'. Ik klik mijn schouderlijn aan haar halsband en ze trekt me omhoog. En door... Op de laatste driften heeft ze nog wat mooie apporten van hazen en een fazantenhaan. Mooi tableau met haas, eend en fazant.

Deze dag laten mijn meisjes zo'n beetje alles zien wat ze in zich hebben. De jagers zijn verrast en tevreden. Ik vind dat het beter kan. Ik ken verbeterpunten, en daar werken we dan ook aan, maar al met al ben ik heus dik tevreden. We mogen terugkomen.

De keer erna zijn de omstandigheden heel anders. Met -3 graden starten we in een prachtig winters tafereel met volle zon. Wat een genot! Foske gaat tekeer alsof ze op de trilplaat staat, zó enthousiast is ze. Ook Jeppe staat op scherp. Gaan! We werken meerdere stukken griend uit. Al snel stuit Foske op een fazantenhaan. Helaas vliegt hij de verkeerde kant op voor het geweer. Jeppe stoot ook een fazantenhaan op, en die gaat dezelfde kant op. Daarna drukt de Friese brigade in korte tijd vier hazen de dekking uit waarvan er eentje moet zwemmen om te ontkomen. Stuk voor stuk mooie schotkansen, maar geen schot vanwege gesloten seizoen. Nog een mooie actie van Foske: ze loopt langs de dekking, haar neus loopt vol, ze gaat de dekking in, recht op haar doel af, en bam, er gaat een houtsnip op. Haar eerste, super dat ze hier ook zo op reageert. Dan even pauze, jachtpraat, in de volle zon, heerlijk. Fijn ook voor Foske zodat ze even kan recuperen. En weer door.

Er liggen wat eenden aan het einde van een wetting, maar al voordat we in actie kunnen komen vanaf het begin van de wetting wordt er geschoten. Een mooie woerd die geraapt wordt. We werken het hele stuk naar het einde uit en daar komen nog drie hazen uit.

Dan laat Jeppe me weer twijfelen: toch een babywissel met het outcross Labradornest? Ze gaat spontaan te water en zwemt een stuk rond de dekking waar ze net in zat, zo on-wetters. Maar ja, wel beter zicht op de waterkant zal ze denken. Op een ander stuk stoot Jeppe nog twee houtsnippen op, vlak bij mij, héél gaaf om te zien!

Volop genieten weer met en van moeder en dochter, en van de natuur en het gezelschap. De meiden hebben hard gewerkt en veel voor het geweer gebracht. Anders dan op post is er in het werk voor het schot echt sprake van samenwerking. Ik zeg wel eens dat Foske als bonus meegaat, maar ook al komt ze dan een houtril niet makkelijk meer op, ze heeft absoluut nog toegevoegde waarde.

*Tekst en foto's: Anita Hoogendoorn
(werkendewetterhounen.nl)*

De Friese brigade in actie